

Αθήνα, 04-10-2010

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς Τον Υπουργό Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων.

Θέμα: Αν η Πάτρα είχε στοιχειώδεις υποδομές, η χρήση ποδηλάτου θα εκτοξευόταν.

Σχετ: Το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» με ημερομηνία 04-10-10 που αναφέρεται στην σημαντική αύξηση της χρήσης ποδηλάτου που φτάνει και το 25% στην Πάτρα. Παρότι όμως όλο και περισσότεροι Πατρινοί καταφεύγουν στο πιο προσιτό και φιλικό μέσο μεταφοράς, η Δημοτική Αρχή εξακολουθεί να παραμένει απαθής, χωρίς να παρέχει καμία διευκόλυνση στους ποδηλάτες.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Μιχάλης Β. Μπεκίρης

Συνημμένα
Φωτοαντίγραφο
Δημοσιεύματος
Φύλλα (1)

Αν η Πάτρα είχε στοιχειώδεις υποδομές, η χρήση ποδηλάτου θα εκτοξευόταν, λένε οι φίλοι του

«Θα τριβείτε τα μάτια σας»

Σημαντική αύξηση της χρήσης του ποδηλάτου που φτάνει ως και το 25% καταγράφεται στην Πάτρα. Η τιμή της βενζίνης φαίνεται ότι οδήγησε στο ποδήλατο, με τα ΙΧ να μένουν ακινητοποιημένα. Παρότι όμως όλο και περισσότεροι πατρινοί καταφεύγουν στο πιο προσιτό και φιλικό μέσο μεταφοράς, η Δημοτική Αρχή εξακολουθεί να μένει απαθείς, χωρίς να παρέχει ουδεμία διευκόλυνση στους ποδηλάτες.

Της ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΣΙΚΡΙΤΖΗ

Τα ποδήλατα βγήκαν από τις αποθήκες. Αυτό φαίνεται να συμβαίνει στην Πάτρα, καθώς καταγράφεται μικρή αύξηση στις πωλήσεις καινούργιων ποδηλάτων, μεταξύ 5-10%, αλλά εκτίναξη του σέρβις. «Από τη συχνότητα του σέρβις, υπολογίζουμε ότι η χρήση του ποδηλάτου στην Πάτρα έχει αυξηθεί κατά 25%» λέει στην «Π» ο Δημήτρης Αλεξίου, εμπορικός διευθυντής της εταιρείας Ν. Μανιατόπουλος Α.Ε. και προσθέτει ότι υπάρχει μία κατηγορία δημοτών που υπερτερεί στην αγορά ποδηλάτου: «Ενώ κατά μέσο όρο οι πωλήσεις δεν είναι πολύ ψηλά σε σχέση με το παρελθόν, έχουν αυξηθεί σημαντικά οι πωλήσεις γυναικείων ποδηλάτων».

Τα στοιχεία επιβεβαιώνονται από την πραγματικότητα. Μια βόλτα στην Πάτρα αρκεί για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι κυκλοφορούν σαφώς περισσότεροι ποδη-

του ΙΧ. «Παρότι πολούνται χιλιάδες ποδήλατα, τα περισσότερα είναι εγκλωβισμένα σε μπαλκόνια και αποθήκες γιατί ο κόσμος φοβάται να τα χρησιμοποιήσει. Στην Πάτρα δεν υπάρχει χώρος να πας ένα παιδί να κάνει ποδήλατο. Γενικά το ποδήλατο είναι υπό διωγμό στην πόλη, αντίθετα απ' ό,τι συμβαίνει σε όμορους δήμους, όπου οι Δημοτικές Αρχές καταβάλλουν προσπάθειες» προσθέτει.

Πάντως ο κ. Παπαπαναγιώτου θεωρεί βέβαιο ότι οι ποδηλατόδρομοι θα είναι μία από τις βασικές εξαγγελίες των υποψηφίων των δημοτικών εκλογών. «Είναι πια σάρκο το θέμα, έχουν γίνει πολλοί και οι ποδηλάτες, είναι βέβαιο ότι θα ακούσουμε υποσχέσεις απ' όλους» λέει.

Το μεγάλο παράπονο των χρηστών ποδηλάτου είναι ότι καλά δεν υπάρχουν πο-

δηλατόδρομοι στην Πάτρα, δεν υπάρχουν όμως ούτε και υποδομές που να τους διευκολύνουν. «Δεν έχουμε πού να δέσουμε τα ποδήλατά μας. Δεν υπάρχουν ούτε οι στοιχειώδεις ράμπες, η υποδομή ασφάλισης για να τα αφήσουμε» λέει στην «Π» η συγκοινωνιολόγος Άννα Γότολα που έχει καταθέσει ως και αίτηση στη Δημοτική Αρχή για τοποθέτηση μπαρών στις οπoίες δέχονται ποδήλατα, χωρίς όμως ανταπόκριση. Κι όμως θα μπορούσαν να είχαν τοποθετηθεί σε σημεία όπως οι πλατείες, οι πεζόδρομοι, ή ακόμη και στην Κανακάρη έξω από τον ΟΤΕ, όπου καθημερινά είναι δεμένα σε στύλους περί τα δέκα ποδήλατα.

Γεγονός είναι πάντως ότι αύξηση της χρήσης του ποδηλάτου, αλλά και ζωηρότερο ενδιαφέρον σε σχέση με το παρελ-

Οι ποδηλάτες στην Πάτρα έχουν αυξηθεί περίπου κατά 25% (φωτ. αρχείου)

θόν καταγράφεται ανά την Ελλάδα. Προηγμένων πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το Bike and Run Festival στην «Τεχνόπολις» στο Γκάζι. Κατά τις τρεις ημέρες λειτουργίας του το φεστιβάλ προσέλκυσε 15.000 επισκέπτες και 35 εκθέτες απ' όλη την Ελλάδα. Στο ελεγχόμενο πάρκινγκ ποδηλάτων της διοργάνωσης στάθμευσαν με ασφάλεια πάνω από 1.000 ποδήλατα, ενώ πραγματοποιήθηκαν περισσότερα από 500 test rides σε 36 ποδηλατοβόλτες γύρω από την «Τεχνόπολις» και άλλα περίπου 500 μέσα από τα περίπτερα των εκθετών.

Οι επισκέπτες γνώρισαν τα σύγχρονα ποδήλατα πόλης, τα ηλεκτρικά ποδήλατα, τα αναδιπλούμενα, ποδήλατα βουνού και δρόμου.

πόσοι θα κυκλωρούσαν με ποδήλατο» λέει στην «Γ» ο Παναγιώτης Παπαπαναγιώτου από το Σύλλογο Φίλων Ποδηλάτου Πάτρας «Ποδηλάτρες» και προσθέτει: «Εί- ναι περισσότεροι εκείνοι που θέλουν να κυκλοφορήσουν με ποδήλατο, αλλά δεν το επιχειρούν». Ο ίδιος παρατηρεί ότι είναι καταγεγραμμένη η πρόθεση από πατρι- νούς οι οποίοι είτε θέλουν να χρησιμοποιή- σουν το ποδήλατο για άθληση, είτε γιατί έχουν αποφασίσει να μειώσουν τη χρήση

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Μια μακρινή ανάμνηση από τη συμπρωτεύουσα

Του ΝΙΚΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ο Σεπτέμβρης δεν είναι μόνο ο μή- νας, που ανοίγουν τα σχολεία και τε- λειώνει η καλοκαιρινή ξενοιασία των διακοπών. Με την αρχή της νέας «σε- ζόν» έχουμε και την έναρξη της μεγά- λης Διεθνούς Εκθέσεως Θεσσαλονί- κης, ένα σπουδαίο οικονομικό και κοι- νωνικό γεγονός, όχι μόνο με πανελλή- νια απήχηση, αλλά και με ενδιαφερού- σες συμμετοχές πολλών κρατών από ό- λα τα μέρη του κόσμου.

Εφέτος η Εκθεση γιόρτασε τα ογδό- ντα τέσσερα χρόνια της, αφού η πρώτη έγινε το 1926. Παρά ταύτα, αυτή τη χρο- νιά, ακολουθώντας άλλη αριθμηση, ό- πως και τις προηγούμενες, ονομάζεται εβδομηκοστή πέμπτη (75η), αφού εί- χαν ενδιάχρονη διακοπή της, εξ αιτίας του πολέμου και των δύσκολων μετα- πολεμικών συνθηκών, που ταλαιπώρη- σαν τη χώρα μας. Επομένως, εννιά χρό- νια βουβά, χαμένα για τη μεγάλη μας Εκθεση, χωρίς τη γοητεία και την επιρ- ροή της στην οικονομία μας και τη μα- κροοικονομική παράδοσή της.

Είχα την τύχη να επισκεφθώ προπο- λεμικά την Εκθεση με τους γονείς μου, όταν μέναμε στη συμπρωτεύουσα, ό- που ο πατέρας μου υπηρετούσε στο Τρί- το Σώμα Στρατού. Θα πρέπει να ήταν το 1938 ή 1939, μάλλον το πρώτο, δεν θυ-

μάραι καλά. Αλλωστε, ήμουν πολύ μι- κρός και ακόμη δεν πήγαινα σχολείο. Ο- μως έχω μια ζωηρή ανάμνηση από την επίσκεψή μας, που δεν έχει σχέση με τα βιομηχανικά και λοιπά εκθέματα, αλλά με έναν... παπαγάλο!

Πλυσίσαμε, θυμάμαι, ένα μικρό πε- ρίτερο και σταθήκαμε στην ουρά πε- ριμένοντας, δεν ήξερα κι εγώ τι, αλλά μπροστά μας ήσαν και άλλοι γονείς, που κρατούσαν κι αυτοί τα παιδιά τους από το χέρι. Όταν έφτασε η σειρά μας, είδα μέσα σε ένα κλουβί ένα πολύ μεγάλο πουλί με χρωματιστά φτερά και λοφίο. Δεν είχα ξαναδεί τέτοιο εντυπωσιακό πλάσμα. Ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή, τσίμπησε από ένα κουτί ένα χαρτάκι και το έδωσε στον «αφεντικό» του, ο οποί- ος στη συνέχεια το παρέδωσε στον πα- τέρα του παιδιού, που ήταν μπροστά α- πό εμάς. Υστερα ήρθε η σειρά μας, εγώ έτρεμα από το φόβο μου και ήθελα να φύγουμε, ο πατέρας όμως με καθού- χασε τρυφερά, παίρνοντας το χαρτάκι μας, ενώ συγχρόνως έδινε ένα νόμισμα στον «αφεντικό» του πουλιού.

Το περίφημο χαρτάκι είχε κάποιες... προφητείες για τη μοίρα του δικαιού- χου. Ο πατέρας διάβασε φωναχτά, η μητέρα ακούγοντάς τον γελούσε, ενώ εγώ δεν κατάλαβα απολύτως τίποτε. Πάντως, είδα τη μητέρα να διπλώνει το

χαρτάκι και να το κρύβει προσεκτικά στην τσάντα της. Υστερα συνεχίσαμε την περιόδεία μας ανάμεσα στο πλή-θος, αλλά δεν θυμάμαι τι άλλο είδαμε- ήμουν τεσσάρων ή πέντε χρόνων -, ώ- σπου καθήσαμε κάπου και μου πήραν παγωτό, το μόνο ζωηρό και ευχάριστο γεγονός, που θυμάμαι από εκείνο τον γύρο στον απέραντο χώρο της Εκθέσης,

κοντά στο Λευκό Πύργο, το σύμβολο της πόλης. Αυτόν τον στένιζα καθημε- ρινά από το παράθυρο του σπιτιού, ό- που μέναμε εκείνο τον καιρό, κάπου ψηλά στην πόλη.

Αρχές του '40 φύγαμε από τη συ- μπρωτεύουσα και ήρθαμε στην Πάτρα, στον τόπο μας. Μετά από ένα χαρού- μενο καλοκαίρι στην εξοχή, όταν άνοι- ξαν τα σχολεία βρέθηκαν κι εγώ μαθη- τάκος με σάκα, «αβάκιο» και «μολυ- βδοκόνδυλο», δηλαδή πλάκα και κο- ντύλι. Επειδή είχα... «προϋπηρεσία», θα έλεγα, στα γράμματα, χωρίς να έχω πείνηπα γνώση, αφού τότε δεν υ- πήρχαν, με τη φροντίδα του μεγάλου α- δελφού της μητέρας μου, δασκαλού το επάγγελμα, από την προηγούμενη χρο- νιά είχα γίνει «ξεφτέρη» στην ανάγνω- ση και γραφή, ο δάσκαλός μου αποφά- σισε, ότι μπορούσα, λέει, να γραφτώ κατευθείαν στη δεύτερα, πράγμα που έγινε, αφού εκείνα τα χρόνια υπήρχε αυτή η τακτική με τις εκπαιδευτικές «πρωτοβουλίες».

Μα η χαρά της νέας ζωής δεν κράτη- σε πολύ. Σε λιγότερο από ένα μήνα κη- ρύχτηκε ο Πόλεμος, η πόλη μας βομι- βαρδίστηκε άγρια και εμείς τα παιδιά ε- κείνο το πρωινό φύγαμε αλασμάσινα από τη σχολική τάξη, όταν είδαμε να κα- τάρρει η μεγάλη τζαμαρία. Στο δρόμο

αντικρίσαμε πεσμένα κορμιά, φλόγες, καπνούς και χαλάσματα. Ο πατέρας έ-φυγε αμέσως για το μέτωπο και ύστε- ρα από ένα μήνα, αλλίμονο, τον σκέπα- σε το χώμα της Αλβανίας...

Μετά από ένα χρόνο, ίσως και πε- ρισσότερο, είδα μία μέρα τη μητέρα δα- κρυσιμένη να βγάζει κάτι από την τσά- ντα της. Το θυμάσαι, μου είπε. Είναι το χαρτάκι της τύχης σου, που σου το έ- δωσε ο παπαγάλος στη Θεσσαλονίκη. Να, πάρε τώρα να το διαβάσεις μόνος σου, είσαι πια μεγάλο παιδάκι, έχεις μάθει τόσα πολλά πράγματα.

Το πήρα με περιέργεια και διάβασα μεγαλόφωνα τα εξής: «Η τύχη σου, τέ- κνον μου, είναι πολύ καλή. Θα διαπρέ- ψεις εις ύπατα αξιώματα (αυτό δεν το κατάλαβα), θα υπανδρευτείς και θα α- ποκτήσεις τέσσαρα τέκνα. Θα αποθά- νεις εις βαθύτατον γήρας εις την ηλικί- κίαν των 86 ετών».

Τα χρόνια πέρασαν γοργά, ήρθαν τό- σες αλλαγές στη ζωή μου, χαρές και πί- κρες ένα σωρό. Ο παπαγάλος μάλλον έ- καμε λάθη στις προβλέψεις του. Δεν έ- φτασα ποτέ σε «ύπατα αξιώματα» και απόκτησα μόνο δύο παιδιά, αντί για τέσσερα. Τώρα, για το τελευταίο σκέ- λος της προφητείας, θα ιδούμε. Μέχρι να «αποθάνω» με περιμένει - ευτυχώς ή δυστυχώς - μια ακόμη δεκαετία...

παιδιά που οι χρήστες του πο- δηλάτου και ανακλιδώσουν τα ποδήλατά τους από τις οδούς της πόλης. Ο ίδιος παρατηρεί ότι είναι καταγεγραμμένη η πρόθεση από πατρι- νούς οι οποίοι είτε θέλουν να χρησιμοποιή- σουν το ποδήλατο για άθληση, είτε γιατί έχουν αποφασίσει να μειώσουν τη χρήση